

v diplomové práci jsem se pokusila o konkrétní aplikaci principů Orffova Schulwerku do prostředí českých přípravných oddělení dětských sborů. Ačkoli známe některé principy Orffova Schulwerku již z dob Jana Amose Komenského, jeho vlastní vznik datujeme až do třicátých let 20. století. Carl Orff tehdy působil jako vedoucí hudebního oddělení vzdělávacího institutu Dorothee Güntherové v Mnichově, jehož hlavním cílem bylo znovuoobjevení přirozené jednoty hudby a pohybu: „Ais ich 1924 die Günther-Schule gründete, war es meine Absicht, einen Weg zur Wiederherstellung der naturgegebenen Einheit von Musik und Bewegung - Musik und Tanz - zu finden. Ein Weg, der nicht nur für einige intuitive Künstler gangbar sein, sondern der eine pädagogische Lösung bringen sollte, die es ermöglichte, allgemein im Menschen wieder rhythmische Schwingung, Aufnahme- und Gebefähigkeit, Tanz und Musizierlust zu erwecken.“¹ Při hledání vhodné taneční hudby vyšel Orff, na rozdíl od předešlých pedagogů opírajících se o klavírní doprovod, z uplatnění klasických bicích nástrojů. Poprvé se setkáváme se spojením bicích nástrojů a tance setkáváme u tance „Čaroděj nice“ ztvárněné Mary Wigmanovou, ve kterém improvizaci tanečnicka spontánně doprovází skupina hráčů na rytmické bicí nástroje (činely, tympány, gongy apod.). Ze skupiny klasických bicích nástrojů přebral Orff v nezměněné formě pouze rytmické bicí nástroje (činely, tympány, gongy, claves, kastaněty aj.). Melodicko-rytmické nástroje (marimby, koncertní xylofony, zvonkohry, vibrafony) zjednodušil dle předlohy afrického xylofonu a tím výrazně zjednodušil techniku hry do takové míry, že hra na ně je možná bez dlouhého předchozího školení. V Mnichově vznikla roku 1949 firma „Studio 49“ specializující se na výrobu „Orffových nástrojů“.